

спадщини окремих населених пунктів; створить можливості для залучення інвестицій і дотримання вимог збалансованого розвитку міст та регіонів.

Література:

1. Нудельман В. І. Проблеми єдиної методики прогнозування розвитку міст / В. І. Нудельман // Містобудування та територіальне планування. – 2003. – № 16. – С. 145–154.
2. Про регулювання містобудівної діяльності : Закон України від 17. 02. 2011 р. № 3038-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 34. – С. 343.
3. Про затвердження Порядку розроблення містобудівної документації : наказ Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 16. 11. 2011 р. № 290 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 100. – С. 3681.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННІ

Калина Т.Є., д.е.н., професор, Арзуманян Т.Ю., к.с.-г.н., доцент
Одеська державна академія будівництва та архітектури, м.Одеса, Україна

Державно-приватне партнерство (ДПП) визначено серед ключових механізмів реалізації політики модернізації економіки України, задля вирішення важливих соціально-економічних проблем [2]. Організація державно-приватного партнерства забезпечить, з одного боку, реалізацію потенціалу бізнесу, а з іншого, збереже помітний вплив держави в тих галузях економіки, які визначають національну безпеку. У цих галузях держава не позбавляється прав власника при залученні ресурсів з приватного сектора для вирішення інфраструктурних та інших проблем.

Висока ефективність ДПП як форми взаємодії держави та бізнесу доведена досвідом багатьох країн світу. Державно-приватне партнерство – це засноване на довгостроковому договорі співробітництво між організацією публічного

сектору (наприклад, органом місцевого самоврядування чи центральним органом виконавчої влади) та приватною компанією чи підприємцем щодо надання державних послуг та покращення інфраструктури [1]. Акцент ставиться на наданні якісних послуг, у той час як, створені протягом дії договору ДПП активи, з моменту його закінчення передаються у власність державного чи муніципального партнера.

Державно-приватне партнерство дозволяє об'єднати зусилля держави і приватного бізнесу в сфері рекреаційного землекористування урбанізованих територій (рис. 1).

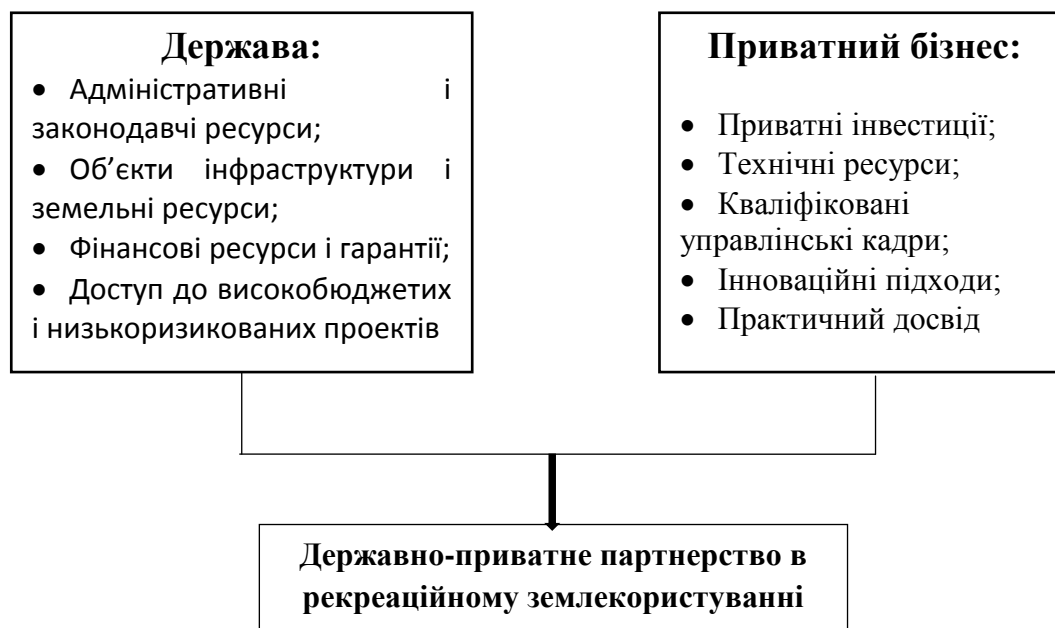

Рис. 1 – Державно-приватне партнерство у рекреаційному землекористуванні

Розуміння нами сутності державно-приватного партнерства у рекреаційному землекористуванні, визначається як співпраця органів державної влади, місцевого самоврядування та приватного сектора при поєднанні ресурсів партнерів, а також економічних, соціальних і політичних інтересів, обов'язків і відповідальності задля забезпечення суспільних потреб у відпочинку, підтримки в належному стані об'єктів виробничої, соціальної інфраструктури, збереження земельних та пов'язаних з ними інших природних ресурсів, підвищенні якості і номенклатури надання рекреаційно-туристичних послуг та отриманні прибутку партнерів.

Державно-приватне партнерство відрізняється від традиційних адміністративних відносин, оскільки створює свої моделі фінансування, відносини власності і методи управління. При цьому принципово важливі питання, пов'язані з розподілом власності, які виникають в процесі перерозподілу адміністративно владних відносин між державою і бізнесом у відносини справжнього партнерства, повинні зміцнюватися завдяки законодавчо закріпленим угодам сторін. У рамках ДПП інституційно перевтілюються сфери діяльності, які традиційно відносяться до функцій держави, але вони повністю не передаються приватному бізнесу, а тільки лише частково.

До базових ознак державно-приватного партнерства в сфері рекреаційного землекористування можна віднести: сторонами ДПП є держава і приватний бізнес; взаємодія сторін закріплюється на офіційній, юридичній основі; взаємодія сторін має рівноправний характер; ДПП має чітко виражену публічну та суспільну спрямованість; в процесі реалізації проектів на основі державно-приватного партнерства консолідуються, об'єднуються ресурси сторін; фінансові ризики і витрати, а також досягнуті результати розподіляються між сторонами в заздалегідь визначених пропорціях.

Слід зазначити ще і той факт, що від реалізації ДПП в рекреаційному землекористуванні отримують вигоду не лише партнери (держава, приватний бізнес), але населення урбанізованих територій.

Вигоди партнерства держави і приватного бізнесу визначаються оптимізацією інституційного супроводу економічних реформ, формуванням відносин земельної власності, які ефективно функціонують з мінімальними витратами. Загальні переваги співпраці державного сектору з приватним представляються наступними: збільшення загальної користі при належному розподілі ризиків між сторонами; підвищення гнучкості в постановці завдань і в питанні витрат; зменшення ризику перевитрати коштів і затримок з проектами; зміцнення потенціалу, необхідного для досягнення мети; підвищення ступеня корисності та якості послуг, які надаються за рахунок

посилення конкуренції; використання енергії та підприємливості приватного сектору.

Для приватного сектора загальними перевагами співпраці з державним сектором є: розширення можливості отримання прибутку на інвестований капітал; підвищення затратноєфективності; створення додаткових стимулів для технологічних нововведень внаслідок конкуренції; розширення можливостей з метою створення спільних підприємств з іноземними компаніями та капіталом.

Спільні вигоди державно-приватного партнерства можна визначити через такі ефекти: спостерігається синергетичний ефект при спільному використанні ресурсів, а також у застосуванні управлінських ноу-хау; партнерства менш залежні від політичних чинників, відповідно можуть діяти на більш професійному рівні; економія часу при реалізації проектів; скорочення тиску на державні бюджети; модернізація державного сектора і прискорення вирішення суспільних завдань.

Для підвищення ефективності своєї діяльності держава прагне перейти від моделі прямого бюджетного фінансування інвестиційних проектів до залучення додаткових ресурсів на умовах розподілу ризиків. Але, важливою перешкодою на шляху розвитку державно-приватного партнерства в нашій країні є високий податковий тягар. На нашу думку, державна підтримка такої форми управління рекреаційним землекористуванням урбанізованих територій, як державно-приватне партнерство має включати впровадження спеціальних режимів оподаткування. Можливо передбачити або звільнення, або зниження ставки податку на земельно-майнові комплекси, також має сенс ввести податкові кредити та інші пільги з оподаткування.

Література:

1. Варнавский В. Г. Партнерство государства и частного сектора: формы, проекты, риски. Рос. акад. наук. Ин-т мир. экономики и междунар. отношений. Москва : Наука, 2005. 315 с.
2. Ребок В. Государственно-частное партнерство в Украине: руководство по ГЧП. Киев : Arzinger, 2010. 176 с.